

Sygn. akt II CSK 99/19

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku S.P.
przy uczestnictwie A.M., poprzednio C.
o zmianę służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 20 września 2018 r., sygn. akt VII Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca S.P. oparł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 września 2018 r. oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w S., którym oddalono jego wniosek o zmianę służebności na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 145 k.c. W skardze został zawarty następujący wywód: „Na podstawie art. 398(4) paragraf 2 k.p.c. składam wniosek o przyjęcie do rozpoznania niniejszej skargi kasacyjnej, który uzasadniam następująco: Wnioskodawca jest od swej młodości rolnikiem. Na podstawie dziedziczenia i działu spadku stał się właścicielem nieruchomości położonej na działce nr [...]1 i położonej w P., która ma charakter typowo rolny. Z jednej strony powinien uprawiać ziemię, a z drugiej strony – wyremontować zabudowania, które znajdują się na rzeczonych działce. Na dzień dzisiejszy wnioskodawca nie może poruszać się samochodem dostawczym,

osobowym czy ciężarowym po ustanowionej służebności, dla której zastrzeżone jest jedynie prawo poruszania się przez wnioskodawcę pojazdami rolniczymi”. W dalszej części uzasadnienia wniosku skarżący przedstawia ograniczenia związane z korzystaniem z innej drogi i negatywne skutki tej sytuacji dla prawidłowego prowadzenia gospodarstwa rolnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania bądź skarga jest oczywiście uzasadniona.

Uzasadnienie wniosku powinno nawiązywać przynajmniej do jednej z przyczyn wymienionych w tym przepisie, nie zaś do dowolnych okoliczności, które przemawiają - zdaniem skarżącego - za rozpoznaniem skargi oraz powinno przedstawiać argumentację prawną przekonującą, że przyczyna taka występuje (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135 i z dnia 9 stycznia 2018 r., IV CSK 389/17, niepubl.).

Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Konfrontacja uzasadnienia wniosku z tymi wymaganiami prowadzi do konkluzji, że skarga kasacyjna wnioskodawcy ich nie spełnia.

Uzasadnienie wniosku skarżącego nie tylko nie nawiązuje do żadnej z przyczyn określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., lecz także nie zawiera argumentów prawnych, które odpowiadałyby uzasadnieniu którejkolwiek nich. Powołana przez wnioskodawcę argumentacja może być co najwyżej kwalifikowana jako uzasadnienie postawionego w skardze zarzutu. Należy jednak przypomnieć, że skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia nie służy weryfikacji prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej prawomocnych orzeczeń, a rolą Sądu Najwyższego nie jest usuwanie ewentualnych wad i uchybień kwestionowanych rozstrzygnięć.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono wobec braku skutecznie złożonego o to wniosku, gdyby bowiem nawet potraktować pismo uczestniczki - pomimo oczywistych wad (skierowane do Sądu Okręgowego IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K., oznaczenie pisma „odpowiedź ubezpieczonej na skargę organu rentowego”) jako zamiar złożenia odpowiedzi na skargę wnioskodawcy, to podlegałaby ona zwrotowi na podstawie art. 132 § 1 k.p.c.

as]

aj